

Виставка означила якісні зміни, що відбуваються в мистецькій свідомості. Це заслуга всіх, хто взяв у ній участь незалежно від таланту, — адже не усі рівні перед Богом, — вона була прикладом запорозького коша, де усі — як цілість, і в тому її значення.

Подані імена для нас важать багато в мистецькому сьогоденні, висвічуючи діамантами континентивної творчості: вони усі без винятку близькі для нашого сприйняття і їх подальша мистецька доля нехай буде освячена чеснотами! Отже, ці імена в системі української культури позиціонують ствердні інтонації. Називаємо деяких: П. Бевза, В. Костін, О. Одайник, В. Виронова-Готье, Д. Ольхов, Ю. Вінтаєв, В. Кочмар, Ю. Сгоров, В. Маринюк, В. Цюпко, В. Кабаченко, А. Тартаковський, А. Тертичний. Багатий аспект декоративно-прикладного мистецтва: Н. Юсупова, Т. Лукашевич, І. Флінта-Данилів, В. Віньковський, М. Росул, Н. Дяченко-Забашта, Н. Литовченко, В. Андріяшко, Є. Шимоняк-Косаковська, В. Албул, О. Жолудь, В. Онищенко.

Але подача експозиційного матеріалу, інтерпретація простору вкрай незадовільні, часів брежнєвського аделуйництва. Тісно творам, їх енергетика прагне вирватися крізь вікна! Культура подібних експозицій нагадує «зборище» паризьких Салонів, висміяних свого часу Аполлінером.

Чому увесь гігантський візуальний текстуарій виставки не охопив також простір інших київських виставкових залів, скажімо, КОСХу? Чому б експозицію художників-декоративістів не виставити в іншому місті, скажімо, в Херсоні, Львові, Полтаві? Чому не віддати скульптурі належне їй місце? Виникло чимало розчарованих «чому», тому що подібного класу виставки слід експонувати з належною, відповідно до нинішнього сприйняття культурою.

Олександр Федорук

ВІКТОР МАРИНЮК
Постати, 2008
Полотно, олія

НАУ
70